

נִּצְוָה מִצְוָה

לֵב א ב מוֹי סֵה מֵהִלִּי
יָבוֹס הִלִּי כֵד סִמַּג
עֲשִׂין נ קוֹטֵעַ אֵה־ע
סִימֵן קַעֲלָ סַעֲיָף א
וּעִיין כִּמֵּמ :

לקמן קיב:

ס"ח ואמאי צריך

דגהות הב"ח

(ה) גם' וסתק נתחשק
 הוא או נשתקפה כז"ל
 ותיבות נשתתות לא יוציא
 נמחק: (ב) שם נמח
 לים גדולה הוא :
 (ג) רש"י ד"ה נבריות
 וכו' דכל כגן חרשין
 נפלה כז"ל ותיבות דלעיל
 נמחק: (ד) חרם' ד"ה
 קסבר וכו' פשיטא דחרשא
 קטיס ומשווירט :

מאי לא מדהוא פקח מעיקרא - משמע שבשעת ניסוחו היה קמייתא דהרש בעל חרשה לא מני לא דפקח בעל פקחה דהא לא

ור יחמא הכא נמי בשקא ווא"ח
נתחמש ומי מני מפיק לה - הוה
מני לאקשויי טפי דכיון דפקח הוה
דנשוואין דאורייתא הוה אמאי צריך
לגרש את אשתו דקתני ומצינא את
אשתו בגט והלא תלא אחותה משום
אחות אשה אלא לרבות נקטיה דאפי'
היה צריך גט מי מני לאפקוי:
א נשתתה לא יוליא עולמית - ווא"ח
מאי קושיא לוי רשב"ג פליג
עליה דפי' ר' שאלחו (גיטין דף ע"א וספ)
ואית ליה בשקא ווא"ח כ' נתחמש הוה
היה כותב ואחרים חותמים ועקי הך
משה כרשב"ג וי"ל דלא בעי לאקומי
כרשב"ג כיון דרישא לא מיתוקמא
כוותיה הויא דנקט חרש או נשתתה
ועוד דבדלא הכי הוה פריך ליה יומי
מני לגרש את אשתו דמתפרש:
ותנן גבי נכרית כונס אין חולץ לא
אישתיק. הכא לא בעי לשטיי
הא כדאיתא והא כדאיתא דמתמי
לעיל גבי פקח וחרשת שהם שני מינין
אבל הכא שניהם חרשים ובמין אחד
לא שייך למימר הכי כדאיתא והא
כדאיתא: **מאי** טעמא לא וותביה
מזה - תימא לר"י דמה היה בדעתו
של אביו שלא הקשה לו מזהות הבבא
שהיא ראשונה וקושיא טובה ולא
היה צריך לכל אלו הבבות:

וקמקו אקוּתא • פי' בקונטרס
מקשין קוּשיות זה לזה
וכן פי' ר"ח והביא ראיה מר' יהושע
קיהה וטרה (ענינים פ"ד י"א) דקרק
בדבר הדבא ופיהר : **קסבר** רב
חרשת קטיה ומשיירת קטנה קטיה
כו' • ואל"ה והיכי שמעינן דקסבר רבי
הכי דלמא נלולס מספקא ליה אי
חרשת קטיה ומשיירת קטנה קטיה
ואינה קטיה או איפכא להכי קלאמר
כונס את החרשת ומוליא בגט וקטנה
תמתין עד שתגדיל דמספקא איל
לחומרא וי"ל דקיס ליה לרב חסדא
דחדא קטיה ומשיירת וחדא קטיה
ואינה קטיה אלף דהוא לא היה ידע
הי מינייהו והשאת פשיטא דחרשת(ד)
משיירת וקטנה קטיה ואינה קטיה
ומצרייתא גמי מלי למפשט דקטנה
קטיה ואינה קטיה אבל כל כמה דלא
ידע ברייתא פשט ממיילתיה דרב :
תיב

יְתִיב

חולץ לא לא בפקת ואר כן נתרשה
תא שבע *שני אחין פקחין נשואין שתי
נכריות אחת פקת ואחת חרשת מת פקח
בעל החרשת מה יעשה פקח בעל פקת
כונס ואם רוצה להוציא יוציא מת פקח בעל
פקת מה יעשה פקח בעל חרשת או חולץ
או מייבם מאי לאו מדהוא פקח מעיקרא
היא נמי חרשת מעיקרא וקתני כונס אין
חולץ לא מידי איריא הא כדאיתא והא
כדאיתא איתביה *שני אחין אחד פקח
ואחד חרש נשואין שתי אחיות אחת פקת
ואחת חרשת מת חרש בעל חרשת מה
יעשה פקח בעל פקת תצא משום אחות
אשה מת פקח בעל פקת מה יעשה חרש
בעל חרשת מציא את אשתו כנס ואשת
אחיו אמרה לעולם וכי תימא ה"נ בפקח
ואר כן נתרש מי מצי מפיק והתנן
*נותרשה יוציא נשתמית לא יוציא נותרש
הוא או נשתמיה לא יוציא עולמית אלא
לאו בחרש מעיקרא ומדהוא חרש מעיקרא
היא נמי חרשת מעיקרא ומדאחיות חרשות
מעיקרא נכריות נמי חרשות מעיקרא ותנן
גבי נכריות כונס אין חולץ לא אישתיכי
אתא לקמיה דרב יוסף א"ל מ"מ תותביה
מהא דיכול לשנויי לך אחיות חרשות מעיקרא
נכריות פקחות ואח"כ נותרשו אלא איבעי
לך לאותביה מהא *שני אחין חרשין נשואין
שתי אחיות פקחות או שתי אחיות חרשות או
שתי אחיות אחת פקת ואחת חרשת וכן
שתי אחיות חרשות נשואות לשני אחין
פקחין או לשני אחין חרשין או לשני אחין
אחד פקח ואחד חרש הרי אלו פטורות מן
התליצה ומן הייבום ואם היו נכריות יכנסו
ואם רצו להוציא יוציאו היכי דמי איילמא
בפקחים ולבסוף נותרשו מי מצי מפקי
והתנן (ה) *נשתמית לא יוציא נותרש הוא
או נשתמיה לא יוציא עולמית אלא לאו
אחרשין מעיקרא ומדהן חרשין מעיקרא
אינהו נמי חרשות מעיקרא וקתני אם היו
נכריות יכנסו יכנסו אין יחלצו לא תיובתא
דרבה תיובתא: קמנה וחדשת וכו': אמר
רב נחמן אשכחתיה לרב אדא בר אהבה
ולרב תנא תתניה דיתבי וקממו אמונתא

תחנן קמנה ודרשת אין ביאת אחת מהן פוּמְרַת
חיו פקח דלא ידעינן אי בקמנה ניהא ליה אי
ניהא ליה דאתיא לכלל דיעה אי בדרשת
ההיא אכל נפלה מאחוי דרש ודאי בדרשת
מניה היא ואמינא להו אנא "אפילו נפלה ליה
כיצד תקנתן אמר רב חסדא אמר רב כונס
מתין עד שתגדיל ותחלוץ אמר רב חסדא ש"מ
ת קמנה קניה ואינה קניה דאי ס"ד דרשת
ומשוויירת דרשת אמאי כונס ומצינא בגמ'
ביתר

הרשע קנוייה במקל ומשחירות. קטנה ספק קטיוה כולה
לה דא"כ תיפטר חדא צביאת חברה ושתיהן ספק נמי ליכ
אח רהטורה דא נדח על הרשע ומה נדא על רהטורה

חולץ לא - משום קרייה : מוֹלִיֵא אֶשְׁמֹ בְנֵי - דְּרִיקַת אֲחוּסָה פִּקְחָה
אֲחוּסָרְתָה שְׁנִיאוּלֵיהָ בְּמִרְוִין וְזו סִפְק וְאִין כַּח בְּקִדּוּשֵׁיהָ לְפִסְטוֹר אֶת
אֲחוּסָתָה מִשּׁוֹם אֲחוּסָה אִשָּׁה : וְאֶשְׁמֹ אֲחִיו אֲחוּסָה לְטוֹס - דְּמַרְשׁ לֹא מִנִּי
חֲלִיץ וּמִיכָכֶם מִנִּי לֹא מִנִּי כֵּיִם לֵה דִּלְחֹת *גְּרוּשָׁתוּ הִיא לְאֲחוּסָה

ווארד כך נתררשה
פקדון גשוואן שתי
ותת תרשת מת פקד
זה פקד בעל פקדת
יוציא מת פקד בעל
בעל תרשת או חולץ
תדווא פקד מעיקרא
קרא וקתני כונס אין
הא כדאיתא והא
אין איתא אחר פקד

דקתני מויליא את אשתו בגט ומדקתני
בגט משמע שהיא מותרת לאחרים :
נשפתיים לא חלא - פקחה שנספתיה
לא חלא מצעלה א"ע? שהאשה יושלת
לרצון ושלא לרצון רבנן תקון שלא
חלא כדי שלא ינהגו בה מנהג הפקר
לפי שאינה יודעת לשמור עצמה אבל
נתחרסה ויולדת דלא בעינן דעת אשה
בגט ששרי אפי' פקחה בעל כרחא
מויליא והכא לא תקון רבנן מידי דהא
יודעת לשמור עצמה : **נפרסא טוא**

פו' - קידושיו היו גמורין וגירוסין
 בלא דעת: **נכריות נמי** - הכ דרבי
 דלעיל חרשות מעיקרא קאמר דהא
 גבי הדדי טעין והגמגמס לומר למה
 לי כל הכ דיוקי דקאמר מדאזא חרש
 מעיקרא איזי נמי חרש מעיקרא כו'
 כו' ומדלחיות חרשות מעיקרא כו'
 לותיב מחד ומדאזא חרש מעיקרא
 הכ נמי דלעיל חרשות מעיקרא וקמי
 בזה כונס אין חולק לא לאז מילתא
 היא דכל הכ חרשין (ג) דלעיל נפלה
 לפנין פקחת מכח קידושי פקח וליכא
 למימר כי היכי דעל הכי נפק אכל
 בחרש דלעיל איכא למימר הכי
 ואפילו הכי קמי כונס פקח ולא
 חולק: **שני חרשין** - גישואיין
 שזין בין שזן פקחות בין שזן חרשות
 בין אחת פקחת ואחת חרש שזרי

א ויציא נתדרש הוא
עולמית אלא לאו
יהיו חרשין מעיקרא
מקרא וקתני אם היו
אין יחלצו לא תיזבתא
והדרשת וכו' אמר
לרב אדא בר אבהה
תבי וקמקו אקוותא
יאת אתת מוק פומרת
בקמנה ניהא ליה אי
לל דיעה אי בהרשת
והדרש ודאי בהרשת
גא אפילו נפלה ליה
חסדא אמר רב כונס
אמר רב חסדא ש"מ
קניה דמי ס"ד חרשת
כונס ומציאיה בגמ'
חתיב

ת. קמנה ספק קטייה כולה ספק אינה קטייה כלל דבשתיהן קטיות
בדרכה ושתיהן ספק נמי ליכא למימר מדרקתי סיפא דמחגי' בא יבם
אח ומה ידא על רבוייה חזל אח רבוייה ואי שמייה מה רבוייה

ח"ח ח"ח

לקמן ק"ב:

ג"ז שם וביסין טא:

לקמן קיב: גיטין פא:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones